

Presentació

Carme Arenas Noguera

PEN Club

pen@pencatalà.cat

El passat 1 de febrer de 2008, la poeta i traductora Montserrat Abelló va fer 90 anys. Amb motiu d'aquest esdeveniment, es feren un seguit de taules rodones que repassaven la seva activitat poètica, la d'activista cultural i, d'una manera especial, la seva prolífica faceta de traductora, taula que portava per títol «Montserrat Abelló, mà de traductora».

Us oferim les tres intervencions d'aquesta taula, protagonitzades per tres persones destacades en el camp de la traducció i bones coneixedores de l'obra de Montserrat Abelló. Per començar, M. Elena Carné ens dona a conèixer la dilatada trajectòria d'Abelló com a traductora de Sylvia Plath, Anne Sexton, Margaret Atwood, Adrienne Rich o Alice Walker, entre d'altres, amb més de vint-i-cinc títols, tot detenint-se en l'antologia *Cares a la finestra: 20 dones poetes de parla anglesa del segle xx*, i ens explica que, en Montserrat Abelló, traducció i creació poètica es confonen.

Mireia Mur ens explica de primera mà quins són els mecanismes d'Abelló a l'hora de traduir poesia i aprofita per a explicar-nos la seva experiència personal d'haver traduït conjuntament *Ariel*, de Sylvia Plath, la cuina de la traducció amb exemples ben concrets, amb els dubtes, debats i les solucions preses. Parla, també, de la traducció, com una activitat que es realitza a l'ombra de l'autor i de l'obra, tot reivindicant la visibilitat del traductor, que és qui fa possible la incorporació de l'obra en una realitat nova, diferent.

Francesc Parcerisas, el tercer dels ponents, contradiu els tòpics que solen circular al voltant del fet de traduir. El traductor, després de la tesi de Parcerisas ja no és, doncs, un traïdor, sinó el pont necessari entre dos textos per escurçar-ne la diferència, per integrar el text original a una altra realitat cultural. El traductor també hi és vist com un espia, que capta tota la informació necessària del text de partença per aportar-la al text d'arribada. Tot per acabar amb un tercer tòpic i convèncer-nos que poesia no és allò que es perd en la traducció, parafrasejant Robert Frost, sinó allò que s'hi guanya: el sentit del text.